

stillede Vædringer paa væsentlige Punkter vil blive forbedret, og navnlig tillægger man det ikke ringe Vægt, at Arbeiderne ville faae nogen Indflydelse paa Afgjørelsen af Spørgsmaal, der have en stor Betydning for dem (jfr. Vædringsforslaget under Nr. 11). Ligeledes paastjønner Mindretallet, at Udvalgets Flertal er gaaet ind paa at medtage alle Landarbeidere under Forsikringen, hvad enten de arbeide for sig selv eller Andre, naar de iøvrigt opfyldte Betingelserne. Det Samme gjælder Arbeiderne under de andre Erhvervsgræne. Der bliver saaledes kun et Par Punkter tilbage, hvorom der ikke har kunnet opnaas Enighed.

Ministeriet har ikke gjort Vedkommendes Forsikkring afhængig af, at han er Medlem af en Sygekasse, men kun stillet som Betingelse, at han skal høre til den Slags Smaaakaarsfolk, der kan blive optaget i en af de anerkjendte Sygekasser. Med andre Ord, det er de mere Velstaaende, man derved udelukker fra Forsikring, hvilket Mindretallet billiger. I Lovforslagets § 4 har imidlertid Regjeringen opstillet en Forbindelse mellem de anerkjendte Sygekasser og Ulykkesforsikringen, der er tiltraadt af Udvalgets Flertal. Mindretallet finder denne Forbindelse meget uheldig og skjæbnesvangere for Virkningerne i det Hele af Lovens Bestemmelser. Ifølge § 4 kan Ingen, der kommer til Skade under sit Arbeide, faae nogen Pengehjælp fra Forsikringsanstalten de første 26 Uger, efterat Ulykken er stet, ligegyldig enten han er Medlem af en Sygekasse eller ikke. Denne Bestemmelse er vel dels begrundet i, at man vil ikke have, at nogen Arbeider paa een Gang skal nyde dobbelt Understøttelse ved at faae Hjælp baade fra Ulykkesforsikringsanstalten og fra Sygekassen, og dels vil man derigjennem spore Arbeiderne til at indtræde som Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, idet de i modsat Fald staa fuldstændig hjælpeløse de første 26 Uger, efterat Ulykken er stet. Mindretallet ser i § 4 et Brud paa Arbeidsgivernes ubetingede Pligt til at sikke deres Arbeidere mod Følgerne af Ulykkestilfælde

under Arbeidet — en Pligt, som Lovforslaget iøvrigt synes at gaa ud fra. Hvorvidt Arbeiderne ville indtræde som Medlemmer eller ikke Medlemmer af de anerkjendte Sygekasser, er efter Ministeriets eget Forslag en fuldkommen fri Sag, og som saadan Arbeidsgiverne uvedkommende. Arbeidsgiverne skulle intet Bidrag udrede til Sygekasserne. Mindretallet vilde derfor have fundet det principrigtigere, at alle Arbeidere, der kom til Skade under Udførelse af deres Arbeide og iøvrigt opfyldte de Betingelser, som Lovgivningen maatte fastsætte, fik Hjælp af Ulykkesforsikringen, hvad enten de vare Medlemmer af anerkjendte Sygekasser eller ikke. Man berøver jo dog ikke hverken Enten eller Børnene efter en forulykket Arbeider Understøttelse, selv om han paa anden Maade har været i Stand til at sikke sine Efterladte f. Ex. ved Overlevelsesrente fra Livrenteanstalten. Paa samme Maade stiller Staten sig i Forhold til Embedsmændene og deres Efterladte. Kommer en Embedsmand saaledes til Skade under Udførelse af sin Tjeneste, at han maa affædges, faar han $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension, uanset, om han ifølge sine økonomiske Forhold trænger dertil. Uagtet meget saaledes kunde tale for, at Arbeiderne, bortset fra, om de ere Medlemmer af Sygekasserne eller ikke, ubetinget burde have Hjælp strax, saa snart de ere komne til Skade, har Mindretallet af reent praktiske Grunde ikke gaaet saavidt i sin Vædring, idet man erkjender, at de tilstaaede Arbeidere, der ere saa godt stillede, at de ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, ikke staa fuldkommen hjælpeløse de første 26 Uger, efterat Ulykken er indtraadt. Hel anderledes daarlig stillede ere de Arbeidere, der ikke ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, enten fordi der ingen Sygekasse er i den Egn, i hvilken de arbeide — hvilket gjælder i store Strækninger og hele Amter i Sylland, eller fordi de ere saa stet stillede, at de ikke have Raad til at betale deres Kontingent til Sygekasserne, hvilket vel desværre gjælder det overveiende Antal af Arbeiderne. Det vil saaledes